

СВЪТУЛКА

ВСИЧКИ ХОРА СЖ БРАТЯ

Бѣше чуденъ майски день. Единъ отъ ония дни, когато слънцето милва и гали човѣка и на душата му става леко, весело и му се ще да пригърне цѣлия свѣтъ.

Бѣше празникъ. Надъ селото, на една поляна край гората играеха десетина деца. Селото се гушеше подъ голѣмата гора, която се простираше чакъ до гръцката граница.

Децата играеха, весело подвикваха и глъчката имъ се носѣше далечъ надъ гората. Бойчо спрѣ да играе и, като посочи къмъ гората, извика:

— Я, гледайте кой иде!

Децата погледнаха нататъкъ. Отъ гората слизаше едно момче съ голѣмъ люляковъ букетъ въ ржце.

— Не е нашенче, — извикаха нѣколко деца и всички се спуснаха къмъ момчето. А то, като видѣ толкозъ много деца, побѣгна и искаше да се скрие въ гората.

Но не успѣ. Децата го заобиколиха и то уплашено ги загледа съ насълзени очи.